

Arrest

nr. 77 338 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 5 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 3 november 2011.

1.3. Op 15 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van H. A.:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) H.(...), bent een 25-jarige Afghaanse jongeman van Pashtu-origine. U werd geboren in de stad Herat maar verhuisde naar het dorp Jalwarcha toen uw vader stierf. Jalwarcha is gelegen in het district Injil dat zich op zijn beurt bevindt in de provincie Herat. U bent gehuwd in de zomer van 2007 met S.(...) S.(...) (OV nr.6691524) een 22-jarige Afghaanse van Pashtu-origine die steeds in het dorp Jalwarcha gewoond heeft. Jullie hebben twee zoontjes, O.(...) geboren in Afghanistan en I.(...) geboren in België.

Tijdens haar jeugd werd uw vrouw door uw schoonvader beloofd aan S.(...), de zoon van H.(...) A.(...) B.(...), een belangrijk commandant van de mujahedeën. Met de opkomst van de taliban vluchtte H.(...) A.(...) B.(...) samen met zijn familie. Door B.(...)' lange afwezigheid dacht uw schoonvader dat hij opgepakt of vermoord werd en kon hij zijn dochter met u huwen.

Op een avond kwam uw schoonvader bij u op bezoek en verklaarde dat H.(...) A.(...) B.(...) en zijn zoon al enkele maanden terug waren en dat hij constant belde om uw vrouw op te eisen voor zijn zoon. Dit was de eerste keer dat u hoorde dat uw vrouw aan iemand anders beloofd was. Die dag had B.(...) samen met enkele van zijn mannen uw schoonvader bezocht en eiste dat zijn dochter van u zou scheiden en zou trouwen met zijn zoon. Toen B.(...) uw schoonvader een tweede keer opzocht, heeft uw schoonvader de lokale ouderen ingeschakeld. Die zeiden dat uw schoonvader gelijk had. B.(...) en zijn zoon waren te lang weggeweest en moesten de zaak laten rusten. B.(...) wou niet luisteren en zei dat hij genoeg manschappen had om de familie-eer hoog te houden. Desnoods zou hij u vermoorden en uw vrouw ontvoeren.

Op een dag werd u gebeld door een man die claimde B.(...) te zijn. Hij vroeg u om te scheiden van uw vrouw, indien u dit niet deed, ging u vermoord worden. U werd kwaad en weigerde te scheiden van uw vrouw. Ongeveer een week later reed u naar huis met de bromfiets. Er stond een stilstaande auto op uw weg. U kreeg argwaan en probeerde weg te vluchten. Er kwamen drie mannen op u af die u probeerden in de auto te sleuren. U hield u vast aan de bromfiets en werd in elkaar geslagen. Toen stapte de chauffeur uit en sloeg u met een stok op uw knieën. Net voor u het bewustzijn verloor, hoorde u één van de mannen de naam S.(...) uitspreken. U werd naar het ziekenhuis gebracht door de politie en moest hier zeven tot acht nachten verblijven. Uw moeder stond u hier reeds op te wachten. Uw moeder heeft voor u klacht ingediend bij de politie.

U was drie maanden thuis aan het herstellen toen u hoorde dat regeringstroepen het dorp van G.(...) Y.(...) S.(...), de commandant waarbij B.(...) zich had aangesloten bij zijn terugkomst, aangevallen had. Hierna heeft u een jaar niets gehoord van B.(...) of zijn zoon S.(...). U vermoedt dat ze op de vlucht waren.

Op een avond ging u tijdens de ramadan naar het gebed. Uw vrouw was alleen thuis met uw moeder toen een gemaskerde man het huis binnenkwam. Later vernam uw vrouw dat dit S.(...) was. Uw moeder werd weggeduwd en viel op de grond. Uw vrouw werd meegesleurd naar een auto die geparkeerd stond vlakbij uw voordeur. Uw vrouw werd weggebracht naar een huis waar ze opgesloten werd tot de volgende morgen.

Toen u terugkeerde van het avondgebed zag u een auto staan vlakbij uw voordeur. U dacht dat er iemand op bezoek was en ging een kijkje nemen. Toen u binnen ging werd u aangevallen met een mes. U werd gestoken in uw arm en probeerde de aanvaller af te weren waarbij u ook gesneden werd aan uw hand. Daarna bent u teruggevlucht naar de moskee waar u enkele mensen op de hoogte bracht van de situatie waarin u verzeild was geraakt. Op dat moment passeerde de auto die geparkeerd stond bij uw huis. Jullie probeerden hem te achtervolgen met enkele bromfietsen maar konden hem niet tegenhouden. U bent terug naar huis gegaan waar u uw moeder terugzag die bebloed op de grond lag. Ook de vrouw van uw oom die naast u woonde was ter plaatse en beweerde dat ze uw vrouw hadden meegenomen. De vrouw van uw oom had lawaai gehoord en was direct naar uw huis gekomen. U bent opnieuw naar de politie gegaan maar die zeiden dat ze enkel de checkpoints konden verwittigen om op zoek te gaan naar uw vrouw. U kreeg telefoon dat uw moeder er slecht aan toe was. Toen u terug thuis was, verklaarde ze dat er twee mannen S.(...) hadden meegenomen.

Nadat uw vrouw de nacht opgesloten had doorgebracht in een huis, werd ze de volgende morgen opgehaald door S.(...). Ditmaal zaten er twee mannen voorin en nam uw vrouw samen met S.(...) plaats op de achterbank. Toen de auto op de hoofdweg kwam richting Kandahar, moest er net een Amerikaans konvooi een checkpoint passeren. Er was een lange file. De agenten kwamen in de richting van de auto. S.(...) stapte uit om de agenten om te kopen en vrije doorgang te krijgen. Het moment dat S.(...) de deur opendeed, greep uw vrouw haar kans en gooide zich uit de auto. Eén van de

mannen probeerde uw vrouw tegen te houden en trok aan haar burqa. Uw vrouw kon enkele stappen zetten en viel dan op de grond. Op dat moment hoorde ze geweerschoten en is ze flauwgevalle. Toen uw vrouw terug bij bewustzijn was, heeft ze uw telefoonnummer gegeven aan de soldaten die u opbelden.

De volgende dag om zes uur 's morgens kreeg u telefoon van één van de checkpoints bij Mir Daud. Ze zeiden dat uw vrouw terecht was en u haar kon oppikken. U vond het niet veilig terug te gaan naar uw dorp en dook onder bij uw vriend F.(...) in de stad Herat. Nadat u uw vrouw hier had afgezet, ging u uw wonden verzorgen in het ziekenhuis. Daarna belde u uw schoonvader, de ouderen en enkele vrienden op om samen klacht in te dienen bij het districtshuis. Toen ze ter plaatse waren krabbelden ze allemaal terug. Ze durfden niet meer getuigen in uw zaak nadat ze telefonisch bedreigd werden. Uzelf diende wel klacht in maar de commandant gaf u drie opties: u leeft verder met uw problemen, u scheidt van uw vrouw of u gaat op de vlucht. U bent teruggegaan naar uw vriend F.(...) waar alles werd geregeld om uw vlucht te organiseren.

U ontvluchtte samen met uw gezin Afghanistan eind augustus begin september 2010. U kwam aan in België op 21 september 2010 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven en de ontvoering van uw vrouw.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw vrouw, vijf foto's, een verzendingsoverzicht ter correctie van uw verklaringen bij DVZ, een brief van de politie, een bevestigingsbrief van opname in het ziekenhuis, een brief van de ouderlingen, een dossier van het ziekenhuis in Herat, een dossier van uw operaties in België en een geboorteakte van uw zoon, I.(...) neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en tegenstrijdigheden vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Op basis van dezelfde verklaringen ziet het CGVS evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U verklaart te vrezen te worden gedood door de man aan wie uw echtgenote tijdens haar jeugd werd beloofd. Tevens vreest u dat uw echtgenote ontvoerd zal worden door die familie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het in de Afgaanse context eerder merkwaardig overkomt dat de man aan wie uw echtgenote lang geleden werd beloofd maar die 15 jaar geleden verdween na al die tijd weer opduikt en eist dat u van uw echtgenote zou scheiden en zij alsnog met hem zou trouwen. Dat hij haar nog steeds zou willen als zijn echtgenote terwijl ze al verschillende jaren met u samenwoonde en gehuwd was komt gezien de in Afghanistan heersende zeden en normen omtrent eer en vrouwen eerder atypisch over. Temeer dat u en uw echtgenote samen al een kind hadden op het moment dat hij haar weer opeiste.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de gehoren van u en uw vrouw onderling en de gehoren van u en uw vrouw afzonderlijk.

Zo verklaart uw vrouw dat er maar één man het huis is binnengekomen tijdens de ontvoering (gehoor echtgenote p. 7 en 11) terwijl u gehoord had van uw moeder dat er twee mannen het huis waren binnengekomen die haar hadden weggeduwd (CGVS p. 13). Later bevestigt u dat wel degelijk twee mannen het huis zijn binnengekomen door uw vrouw te citeren die over twee mannen sprak (CGVS p. 19). Uw moeder zou hen ook aangesproken hebben met 'jullie' wat impliceert dat er meer dan één man in het huis was (CGVS p. 19). Het lijkt vreemd dat uw vrouw tegen u zou beweren dat er twee mannen het huis waren binnengedrongen terwijl ze tijdens het gehoor tot tweemaal toe beweert dat er maar één man is binnengekomen. Dat u en uw echtgenote hierover geen gelijklopende verklaringen afleggen toont aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan het incident.

Daarnaast beweert uw vrouw dat toen ze in de auto werd gesleurd door S.(...), de chauffeur reeds aan het stuur zat en de motor startte (gehoor echtgenote, CGVS p. 7). Even verder in het gehoor zegt uw vrouw dan weer dat zij en S.(...) enkele minuutjes alleen in de auto doorbrachten, wachtend op de chauffeur (gehoor echtgenote CGVS p. 11). Het feit dat uw vrouw zich hier tegensprekt draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van jullie relaas maar dat de ontvoerder enkele minuutjes moet wachten op de chauffeur terwijl er een ontvoering plaatsvindt, klinkt helemaal bizar. Als uw vrouw gevraagd wordt waar die chauffeur dan wel was, antwoordt ze dat dit misschien de man was die u had aangevallen en dat zij en S.(...) daarom eventjes moesten wachten (gehoor echtgenote CGVS p. 12). Dit klinkt plausibel aangezien u verklaarde dat de auto daar nog steeds stond toen u het huis binnenkwam

(CGVS p. 12, 19 en 20). U beweerde dan wel dat u niet kon zien of er iemand in die auto zat (CGVS p. 20), wat merkwaardig is aangezien u er vlakbij passeerde om uw huis binnen te gaan, maar door jullie verklaringen en het feit dat zowel u als uw vrouw de geparkeerde auto van de ontvoerders op dezelfde locatie situeren, (zie tekeningen bijgevoegd in administratief dossier) kan worden besloten dat dit dezelfde auto was waarin uw vrouw en S.(...) zaten. **Daarom is het dan ook totaal ongeloofwaardig dat toen u het huis wou binnen gaan en werd aangevallen door de gemaskerde man met een mes, uw vrouw beweert dat ze niets heeft opgemerkt van het gevecht terwijl ze zich toch vlakbij in de auto bevond (gehoor echtgenote CGVS p. 12).**

U verklaarde immers te hebben geschreeuwd toen u werd gestoken met het mes (CGVS p. 25). Dat uw vrouw hiervan niets zou hebben opgemerkt is dan ook zeer weinig aannemelijk. **De verklaring dat uw vrouw verhinderd werd te kijken naar wat er zich buiten afspeelde, is geen afdoende verklaring om het gevecht dat u had met de gemaskerde man niet op te merken, u verklaarde immers geschreeuwd te hebben (gehoor echtgenote CGVS p. 12).**

Voorts spreekt u zichzelf tegen in verband met wat er gebeurd is nadat u werd aangevallen door de gemaskerde man. Zo beweert u dat u gevlucht was naar de moskee om iedereen op de hoogte te brengen. Eénmaal u iedereen op de hoogte had gebracht, zag u juist de auto passeren die u eerder bij u thuis had gezien. U beweerde samen met de mensen van de moskee de achtervolging te hebben ingezet met enkele motorfietsen maar dat de auto kon ontvluchten (CGVS p. 12). Even later in het gehoor verklaart u nochtans dat u via de landbouwgronden bent gevlucht naar de moskee en dat u de auto enkel heeft gehoord en dus niet gezien (CGVS p. 25). **Dat u eerst verklaart dat u uw aanvallers heeft achtervolgd met motorfietsen terwijl u even later beweert dat u de auto niet meer gezien maar enkel gehoord heeft, kan niet als een vergissing van uwentwege worden beschouwd maar toont eerder aan dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn.**

De tegenstrijdigheden hierboven beschreven, zijn te talrijk en te evident om uw asielrelaas enige geloofwaardigheid te kunnen toekennen.

Bovendien moet tevens worden opgemerkt dat enkele van uw en uw vrouw haar verklaringen als onwaarschijnlijk of niet-aannemelijk worden beschouwd.

Zo verklaart u dat de vrouw van uw oom u achteraf vertelde dat ze lawaai had gehoord en daarna meteen naar uw huis was gekomen (CGVS p. 13). Het lawaai dat ze gehoord had kwam ofwel van de ontvoering van uw vrouw en het geweld dat gebruikt werd tegen uw moeder (CGVS p. 13) (gehoor echtgenote CGVS p. 7) ofwel van het gevecht dat u had met de gemaskerde man (CGVS p. 12) (gehoor echtgenote CGVS p. 7). In beide gevallen is uw verklaring dat de vrouw van uw oom direct op het geluid is afgekomen onwaarschijnlijk. Indien het geluid kwam van de ontvoering van uw vrouw en het geweld tegen uw moeder had de vrouw van uw oom reeds ter plaatse moeten zijn toen u aangevallen werd door de gemaskerde man. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit niet het geval was. Indien het geluid kwam van uw gevecht met de gemaskerde man is het heel onwaarschijnlijk dat de vrouw van uw oom, die zich in een losstaand huis naast het uwe bevindt, (zie tekening 2 bijgevoegd in het administratief dossier) dit kon horen maar uw vrouw die vlakbij in een auto gevangen wordt gehouden, zich nergens van bewust is.

Ook de ontsnapping van uw vrouw uit de handen van S.(...) aan het checkpoint klinkt ongeloofwaardig. Uw vrouw kon zich uit de auto werpen waarna S.(...) haar probeerde tegen te houden en haar burqa aftrok. Uw vrouw zou zijn gevlucht maar viel flauw toen ze hoorde dat er geschoten werd. Eerst verklaart uw vrouw dat de ontvoerders en de autoriteiten in een vuurgevecht verwickeld waren (gehoor echtgenote CGVS p. 7) terwijl even verder in het gehoor ze beweert dat ze niet wist of ze op elkaar aan het schieten waren of de ontvoerders op haar aan het schieten waren (gehoor echtgenote CGVS p. 14). Hierbij moet worden opgemerkt dat als de ontvoerders op uw vrouw aan het schieten waren geweest zij het waarschijnlijk wel had opgemerkt maar dan blijft nog de vraag waarom de ontvoerders het zouden opnemen tegen regeringstroepen die veel talrijker aanwezig zijn. Het feit dat uw vrouw flauwviel is dan ook geen excuus om haar gebrek aan kennis over hoe het schietincident begonnen is te verklaren. Nadien heeft uw vrouw nog voldoende tijd doorgebracht in het checkpoint, terwijl ze wachtte op u, om de aanwezige soldaten hierover aan te spreken. Dat uw vervolger is kunnen ontsnappen zonder auto, hij stond namelijk in de file, terwijl hij in een vuurgevecht verwickeld is met de autoriteiten, is ten eerste weinig waarschijnlijk maar dat u niet heeft geïnformeerd hoe dit is kunnen gebeuren maakt het ongeloofwaardig. Als uw vrouw gevraagd wordt hoe S.(...) is kunnen ontsnappen, antwoordt ze dat de politie zei dat we ze jammergenoeg niet hebben kunnen oppakken (gehoor echtgenote CGVS p. 14 en 15). Dat u en uw vrouw genoeg zouden nemen met deze uitleg is onverklaarbaar.

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen – wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken – ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. Bijgevolg kan u noch de status van vluchteling

noch de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw echtgenote en de foto's bevestigen enkel uw identiteit en woonplaats de welke niet betwist worden. Het verzendingsoverzicht ter correctie van uw verklaringen bij DVZ en de geboorteakte van uw zoon, I.(...) zijn irrelevant ten opzichte van uw vluchtrelaas. In verband met de brief van de politie, de bevestigingsbrief van opname in het ziekenhuis, de brief van de ouderlingen en het dossier van het ziekenhuis in Herat dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Bovendien kunnen documenten enkel gelden als bewijsstuk voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen wat in uw geval niet zo is. Verder bevestigt het dossier van uw operaties in België dat u aan de knie werd geopereerd maar biedt het geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u uw knie heeft gebroken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Injil te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Injil relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Het district Injil is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S. S.:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) S.(...), bent een 22-jarige Afghaanse jongevrouw van pashtu-origine. U werd geboren in het dorp Jalwarcha gelegen in het district Injil dat zich op zijn beurt bevindt in de provincie Herat. U bent gehuwd in de zomer van 2007 met H.(...) A.(...) (OV nr. 6748218) een 25-jarige Afghaanse jongeman van Pashtu-origine. Jullie woonden samen in het dorp Jalwarcha. Jullie hebben twee zoontjes, O.(...) geboren in Afghanistan en I.(...) geboren in België.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas van de beslissing waarin aan uw echtgenoot H.(...) A.(...) (OV nr. 6748218) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.(Zie ook hieronder)

U, A.(...) H.(...), bent een 25-jarige Afghaanse jongeman van Pashtu-origine. U werd geboren in de stad Herat maar verhuisde naar het dorp Jalwarcha toen uw vader stierf. Jalwarcha is gelegen in het district Injil dat zich op zijn beurt bevindt in de provincie Herat. U bent gehuwd in de zomer van 2007 met S.(...) S.(...) (OV nr.6691524) een 22-jarige Afghaanse van Pashtu-origine die steeds in het dorp Jalwarcha gewoond heeft. Jullie hebben twee zoontjes, O.(...) geboren in Afghanistan en I.(...) geboren in België.

Tijdens haar jeugd werd uw vrouw door uw schoonvader beloofd aan S.(...), de zoon van H.(...) A.(...) B.(...), een belangrijk commandant van de mujahedeën. Met de opkomst van de taliban vluchtte H.(...) A.(...) B.(...) samen met zijn familie. Door B.(...)' lange afwezigheid dacht uw schoonvader dat hij opgepakt of vermoord werd en kon hij zijn dochter met u huwen.

Op een avond kwam uw schoonvader bij u op bezoek en verklaarde dat H.(...) A.(...) B.(...) en zijn zoon al enkele maanden terug waren en dat hij constant belde om uw vrouw op te eisen voor zijn zoon. Dit was de eerste keer dat u hoorde dat uw vrouw aan iemand anders beloofd was. Die dag had B.(...) samen met enkele van zijn mannen uw schoonvader bezocht en eiste dat zijn dochter van u zou scheiden en zou trouwen met zijn zoon. Toen B.(...) uw schoonvader een tweede keer opzocht, heeft uw schoonvader de lokale ouderen ingeschakeld. Die zeiden dat uw schoonvader gelijk had. B.(...) en zijn zoon waren te lang weggeweest en moesten de zaak laten rusten. B.(...) wou niet luisteren en zei dat hij genoeg manschappen had om de familie-eer hoog te houden. Desnoods zou hij u vermoorden en uw vrouw ontvoeren.

Op een dag werd u gebeld door een man die claimde B.(...) te zijn. Hij vroeg u om te scheiden van uw vrouw, indien u dit niet deed, ging u vermoord worden. U werd kwaad en weigerde te scheiden van uw vrouw. Ongeveer een week later reed u naar huis met de bromfiets. Er stond een stilstaande auto op uw weg. U kreeg argwaan en probeerde weg te vluchten. Er kwamen drie mannen op u af die u probeerden in de auto te sleuren. U hield u vast aan de bromfiets en werd in elkaar geslagen. Toen stapte de chauffeur uit en sloeg u met een stok op uw knieën. Net voor u het bewustzijn verloor, hoorde u één van de mannen de naam S.(...) uitspreken. U werd naar het ziekenhuis gebracht door de politie en moest hier zeven tot acht nachten verblijven. Uw moeder stond u hier reeds op te wachten. Uw moeder heeft voor u klacht ingediend bij de politie.

U was drie maanden thuis aan het herstellen toen u hoorde dat regeringstroepen het dorp van G.(...) Y.(...) S.(...), de commandant waarbij B.(...) zich had aangesloten bij zijn terugkomst, aangevallen had. Hierna heeft u een jaar niets gehoord van B.(...) of zijn zoon S.(...). U vermoedt dat ze op de vlucht waren.

Op een avond ging u tijdens de ramadan naar het gebed. Uw vrouw was alleen thuis met uw moeder toen een gemaskerde man het huis binnenkwam. Later vernam uw vrouw dat dit S.(...) was. Uw moeder werd weggeduwd en viel op de grond. Uw vrouw werd meegesleurd naar een auto die

geparkeerd stond vlakbij uw voordeur. Uw vrouw werd weggebracht naar een huis waar ze opgesloten werd tot de volgende morgen.

Toen u terugkeerde van het avondgebed zag u een auto staan vlakbij uw voordeur. U dacht dat er iemand op bezoek was en ging een kijkje nemen. Toen u binnen ging werd u aangevallen met een mes. U werd gestoken in uw arm en probeerde de aanvaller af te weren waarbij u ook gesneden werd aan uw hand. Daarna bent u teruggevlucht naar de moskee waar u enkele mensen op de hoogte bracht van de situatie waarin u verzeild was geraakt. Op dat moment passeerde de auto die geparkeerd stond bij uw huis. Jullie probeerden hem te achtervolgen met enkele bromfietsen maar konden hem niet tegenhouden. U bent terug naar huis gegaan waar u uw moeder terugzag die bebloed op de grond lag. Ook de vrouw van uw oom die naast u woonde was ter plaatse en beweerde dat ze uw vrouw hadden meegenomen. De vrouw van uw oom had lawaai gehoord en was direct naar uw huis gekomen. U bent opnieuw naar de politie gegaan maar die zeiden dat ze enkel de checkpoints konden verwittigen om op zoek te gaan naar uw vrouw. U kreeg telefoon dat uw moeder er slecht aan toe was. Toen u terug thuis was, verklaarde ze dat er twee mannen S.(...) hadden meegenomen.

Nadat uw vrouw de nacht opgesloten had doorgebracht in een huis, werd ze de volgende morgen opgehaald door S.(...). Ditmaal zaten er twee mannen voorin en nam uw vrouw samen met S.(...) plaats op de achterbank. Toen de auto op de hoofdweg kwam richting Kandahar, moest er net een Amerikaans konvooi een checkpoint passeren. Er was een lange file. De agenten kwamen in de richting van de auto. S.(...) stapte uit om de agenten om te kopen en vrije doorgang te krijgen. Het moment dat S.(...) de deur opendeed, greep uw vrouw haar kans en gooide zich uit de auto. Eén van de mannen probeerde uw vrouw tegen te houden en trok aan haar burqa. Uw vrouw kon enkele stappen zetten en viel dan op de grond. Op dat moment hoorde ze geweerschoten en is ze flauwgevallenen. Toen uw vrouw terug bij bewustzijn was, heeft ze uw telefoonnummer gegeven aan de soldaten die u opbelden.

De volgende dag om zes uur 's morgens kreeg u telefoon van één van de checkpoints bij Mir Daud. Ze zeiden dat uw vrouw terecht was en u haar kon oppikken. U vond het niet veilig terug te gaan naar uw dorp en dook onder bij uw vriend F.(...) in de stad Herat. Nadat u uw vrouw hier had afgezet, ging u uw wonden verzorgen in het ziekenhuis. Daarna belde u uw schoonvader, de ouderen en enkele vrienden op om samen klacht in te dienen bij het districtshuis. Toen ze ter plaatse waren krabbelden ze allemaal terug. Ze durfden niet meer getuigen in uw zaak nadat ze telefonisch bedreigd werden. Uzelf diende wel klacht in maar de commandant gaf u drie opties: u leeft verder met uw problemen, u scheidt van uw vrouw of u gaat op de vlucht. U bent teruggegaan naar uw vriend F.(...) waar alles werd geregeld om uw vlucht te organiseren.

U ontvluchtte samen met uw gezin Afghanistan eind augustus begin september 2010. U kwam aan in België op 21 september 2010 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven en de ontvoering van uw vrouw.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw vrouw, vijf foto's, een verzendingsoverzicht ter correctie van uw verklaringen bij DVZ, een brief van de politie, een bevestigingsbrief van opname in het ziekenhuis, een brief van de ouderlingen, een dossier van het ziekenhuis in Herat, een dossier van uw operaties in België en een geboorteakte van uw zoon, I.(...) neer.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt ook aan u geen status toegekend. **Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen.**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en tegenstrijdigheden vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Op basis van dezelfde verklaringen ziet het CGVS evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U verklaart te vrezen te worden gedood door de man aan wie uw echtgenote tijdens haar jeugd werd beloofd. Tevens vreest u dat uw echtgenote ontvoerd zal worden door die familie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het in de Afghaanse context eerder merkwaardig overkomt dat de man aan wie uw echtgenote lang geleden werd beloofd maar die 15 jaar geleden verdween na al die tijd weer opduikt en eist dat u van uw echtgenote zou scheiden en zij alsnog met hem zou trouwen. Dat hij haar nog steeds zou willen als zijn echtgenote terwijl ze al verschillende jaren met u samenwoonde en gehuwd was komt gezien de in Afghanistan heersende zeden en normen omtrent eer en vrouwen eerder atypisch over. Temeer dat u en uw echtgenote samen al een kind hadden op het moment dat hij haar weer opeiste.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de gehoren van u en uw vrouw onderling en de gehoren van u en uw vrouw afzonderlijk.

Zo verklaart uw vrouw dat er maar één man het huis is binnengekomen tijdens de ontvoering (gehoor echtgenote p. 7 en 11) terwijl u gehoord had van uw moeder dat er twee mannen het huis waren binnengekomen die haar hadden weggeduwd (CGVS p. 13). Later bevestigt u dat wel degelijk twee mannen het huis zijn binnengekomen door uw vrouw te citeren die over twee mannen sprak (CGVS p. 19). Uw moeder zou hen ook aangesproken hebben met 'jullie' wat impliceert dat er meer dan één man in het huis was (CGVS p. 19). Het lijkt vreemd dat uw vrouw tegen u zou beweren dat er twee mannen het huis waren binnengedrongen terwijl ze tijdens het gehoor tot tweemaal toe beweert dat er maar één man is binnengekomen. Dat u en uw echtgenote hierover geen gelijklopende verklaringen afleggen toont aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan het incident.

Daarnaast beweert uw vrouw dat toen ze in de auto werd gesleurd door S.(...), de chauffeur reeds aan het stuur zat en de motor startte (gehoor echtgenote, CGVS p. 7). Even verder in het gehoor zegt uw vrouw dan weer dat zij en S.(...) enkele minuutjes alleen in de auto doorbrachten, wachtend op de chauffeur (gehoor echtgenote CGVS p. 11). Het feit dat uw vrouw zich hier tegensprekt draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van jullie relaas maar dat de ontvoerder enkele minuutjes moet wachten op de chauffeur terwijl er een ontvoering plaatsvindt, klinkt helemaal bizar. Als uw vrouw gevraagd wordt waar die chauffeur dan wel was, antwoordt ze dat dit misschien de man was die u had aangevallen en dat zij en S.(...) daarom eventjes moesten wachten (gehoor echtgenote CGVS p. 12). Dit klinkt plausibel aangezien u verklaarde dat de auto daar nog steeds stond toen u het huis binnenkwam (CGVS p. 12, 19 en 20). U beweerde dan wel dat u niet kon zien of er iemand in die auto zat (CGVS p. 20), wat merkwaardig is aangezien u er vlakbij passeerde om uw huis binnen te gaan, maar door jullie verklaringen en het feit dat zowel u als uw vrouw de geparkeerde auto van de ontvoerders op dezelfde locatie situeren, (zie tekeningen bijgevoegd in administratief dossier) kan worden besloten dat dit dezelfde auto was waarin uw vrouw en S.(...) zaten. **Daarom is het dan ook totaal ongeloofwaardig dat toen u het huis wou binnen gaan en werd aangevallen door de gemaskerde man met een mes, uw vrouw beweert dat ze niets heeft opgemerkt van het gevecht terwijl ze zich toch vlakbij in de auto bevond (gehoor echtgenote CGVS p. 12).**

U verklaarde immers te hebben geschreeuwd toen u werd gestoken met het mes (CGVS p. 25). Dat uw vrouw hiervan niets zou hebben opgemerkt is dan ook zeer weinig aannemelijk. **De verklaring dat uw vrouw verhinderd werd te kijken naar wat er zich buiten afspeelde, is geen afdoende verklaring om het gevecht dat u had met de gemaskerde man niet op te merken, u verklaarde immers geschreeuwd te hebben (gehoor echtgenote CGVS p. 12).**

Voorts spreekt u zichzelf tegen in verband met wat er gebeurd is nadat u werd aangevallen door de gemaskerde man. Zo beweert u dat u gevlucht was naar de moskee om iedereen op de hoogte te brengen. Eénmaal u iedereen op de hoogte had gebracht, zag u juist de auto passeren die u eerder bij u thuis had gezien. U beweerde samen met de mensen van de moskee de achtervolging te hebben ingezet met enkele motorfietsen maar dat de auto kon ontvluchten (CGVS p. 12). Even later in het gehoor verklaart u nochtans dat u via de landbouwgronden bent gevlucht naar de moskee en dat u de auto enkel heeft gehoord en dus niet gezien (CGVS p. 25). **Dat u eerst verklaart dat u uw aanvallers heeft achtervolgd met motorfietsen terwijl u even later beweert dat u de auto niet meer gezien maar enkel gehoord heeft, kan niet als een vergissing van uwentwege worden beschouwd maar toont eerder aan dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn.**

De tegenstrijdigheden hierboven beschreven, zijn te talrijk en te evident om uw asielrelaas enige geloofwaardigheid te kunnen toekennen.

Bovendien moet tevens worden opgemerkt dat enkele van uw en uw vrouw haar verklaringen als onwaarschijnlijk of niet-aannemelijk worden beschouwd.

Zo verklaart u dat de vrouw van uw oom u achteraf vertelde dat ze lawaai had gehoord en daarna meteen naar uw huis was gekomen (CGVS p. 13). Het lawaai dat ze gehoord had kwam ofwel van de ontvoering van uw vrouw en het geweld dat gebruikt werd tegen uw moeder (CGVS p. 13) (gehoor echtgenote CGVS p. 7) ofwel van het gevecht dat u had met de gemaskerde man (CGVS p. 12) (gehoor echtgenote CGVS p. 7). In beide gevallen is uw verklaring dat de vrouw van uw oom direct op het geluid is afgekomen onwaarschijnlijk. Indien het geluid kwam van de ontvoering van uw vrouw en

het geweld tegen uw moeder had de vrouw van uw oom reeds ter plaatse moeten zijn toen u aangevallen werd door de gemaskerde man. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit niet het geval was. Indien het geluid kwam van uw gevecht met de gemaskerde man is het heel onwaarschijnlijk dat de vrouw van uw oom, die zich in een losstaand huis naast het uwe bevindt, (zie tekening 2 bijgevoegd in het administratief dossier) dit kon horen maar uw vrouw die vlakbij in een auto gevangen wordt gehouden, zich nergens van bewust is.

Ook de ontsnapping van uw vrouw uit de handen van S.(...) aan het checkpoint klinkt ongeloofwaardig. Uw vrouw kon zich uit de auto werpen waarna S.(...) haar probeerde tegen te houden en haar burqa aftrok. Uw vrouw zou zijn gevlucht maar viel flauw toen ze hoorde dat er geschoten werd. Eerst verklaart uw vrouw dat de ontvoerders en de autoriteiten in een vuurgevecht verwickeld waren (gehoor echtgenote CGVS p. 7) terwijl even verder in het gehoor ze beweert dat ze niet wist of ze op elkaar aan het schieten waren of de ontvoerders op haar aan het schieten waren (gehoor echtgenote CGVS p. 14). Hierbij moet worden opgemerkt dat als de ontvoerders op uw vrouw aan het schieten waren geweest zij het waarschijnlijk wel had opgemerkt maar dan blijft nog de vraag waarom de ontvoerders het zouden opnemen tegen regeringstroepen die veel talrijker aanwezig zijn. Het feit dat uw vrouw flauwviel is dan ook geen excuus om haar gebrek aan kennis over hoe het schietincident begonnen is te verklaren. Nadien heeft uw vrouw nog voldoende tijd doorgebracht in het checkpoint, terwijl ze wachtte op u, om de aanwezige soldaten hierover aan te spreken. Dat uw vervolger is kunnen ontsnappen zonder auto, hij stond namelijk in de file, terwijl hij in een vuurgevecht verwickeld is met de autoriteiten, is ten eerste weinig waarschijnlijk maar dat u niet heeft geïnformeerd hoe dit is kunnen gebeuren maakt het ongeloofwaardig. Als uw vrouw gevraagd wordt hoe S.(...) is kunnen ontsnappen, antwoordt ze dat de politie zei dat we ze jammergenoeg niet hebben kunnen oppakken (gehoor echtgenote CGVS p. 14 en 15). Dat u en uw vrouw genoeg zouden nemen met deze uitleg is onverklaarbaar.

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen – wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken – ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. Bijgevolg kan u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw echtgenote en de foto's bevestigen enkel uw identiteit en woonplaats de welke niet betwist worden. Het verzendingsoverzicht ter correctie van uw verklaringen bij DVZ en de geboorteakte van uw zoon, I.(...) zijn irrelevant ten opzichte van uw vluchtrelaas. In verband met de brief van de politie, de bevestigingsbrief van opname in het ziekenhuis, de brief van de ouderlingen en het dossier van het ziekenhuis in Herat dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Bovendien kunnen documenten enkel gelden als bewijsstuk voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen wat in uw geval niet zo is. Verder bevestigt het dossier van uw operaties in België dat u aan de knie werd geopereerd maar biedt het geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u uw knie heeft gebroken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Injil te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het

volatiële karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Injil relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Het district Injil is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EC, voeren verzoekers in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissingen zich baseren op de "merkwaardigheid" van het asielrelaas, zonder rekening te houden met de relevante feiten in verband met het land van herkomst. Zij citeren uit de UNHCR Guidelines 2009 over de praktijk van gedwongen huwelijken en wijzen op een recent artikel van 15 juni 2011 in de krant "Le Monde" waarin volgens verzoekers door UNICEF melding wordt gemaakt van het feit dat 70 tot 80 % van de huwelijken in Afghanistan gedwongen huwelijken zijn. Verzoekers voeren aan dat het verbreken van een verlovings een hoofdreden is voor "honorcrime" en zij verwijzen naar een rapport van Institute for War and Peace, waarin sprake is van een toename van "honorcrimes" in Herat. Verzoekers vervolgen dat er in casu sprake is van een verbreking van een verlovings, een reden bij uitstek om wraak te nemen. Volgens verzoekers is hun relaas niet merkwaardig gezien de Afghaanse context. Zij verduidelijken dat verzoeksters vader vijftien jaar geleden zijn dochter niet wilde uithuwelijken aan de zoon van de commandant, doch hij hiertoe onder druk werd gezet. Nu, vijftien jaar later, wil de commandant, die was moeten vluchten na de val van de Taliban, opnieuw zijn macht tonen aan verzoeksters familie en aan de gemeenschap: een 'belofte' aan een commandant verbreekt men niet zonder gevolgen. Dat verzoekster ondertussen met iemand anders getrouwd is en er een kind mee heeft, maakt de boosheid van de commandant alleen maar groter, alsook de noodzaak om aan de gemeenschap te laten zien dat hij dit niet neemt, aldus nog verzoekers. De misdaden

omwille van erewraak worden immers niet uitgevoerd omwille van het 'object' (met name het meisje) maar omwille van de eer. Verzoekers laken dat deze zelfde 'Afghaanse context' ook wordt aangehaald door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch er geen bronnen worden aangehaald om dit te staven, terwijl zij dit wel doen. Tot slot citeren zij uit rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, op basis waarvan zij concluderen dat, gelet op "general risk indicated by statistic and international reports", er meer kans bestaat dat hun relaas waar is dan het omgekeerde zodat hen het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting heeft ook de positieve elementen te onderzoeken, wat volgens verzoekers in casu niet is gebeurd. Voorts zijn zij de mening toegedaan dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden perfect verklaarbaar zijn, waartoe zij vervolgens een poging ondernemen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwisten verzoekers in een eerste onderdeel het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Herat. Zij wijzen erop dat in het openbaar beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers te lezen valt dat aan asielzoekers uit heel de provincie Herat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Zonder enige uitleg, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn positie veranderd en vindt nu dat de stad Herat niet gevaarlijk is. Verzoekers citeren uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier op grond waarvan het Commissariaat-generaal besluit dat er een verbetering is in de veiligheidssituatie. Zij verwijzen naar het ANSO-rapport, waaruit volgens verzoekers blijkt dat de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 is verslechterd en het aantal aanvallen van AGE's is toegenomen met 115%. Het ANSO-rapport schets de situatie als "deteriorating" zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit rapport niet wettig kan afleiden dat de situatie in Herat verbeterd is, aldus nog verzoekers. Zij menen dat er in Herat nog steeds sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie. Zij verduidelijken dat de bestreden beslissingen identiek zijn aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en in alle talen zwijgen over jonge kinderen. Ook het Cedoca-rapport onderzoekt de situatie in Herat met betrekking tot de mensenrechten en de kinderrechten specifiek allerm minst. Verzoekers wijzen erop dat het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijke kwetsbare categorie en zijn de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken. Zij verwijzen in dit verband naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet. Zij wijzen er voorts op dat volgens UNICEF, Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, realiteit die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ontkend doch desalniettemin wordt verzwegen. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders. Het is volgens verzoekers immers evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. Zij stellen in dit opzicht dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit. Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissingen de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schenden. Immers, Afghanistan behaalt volgens Amnesty International en UNICEF het wereldrecord inzake kindersterfte, verder is er een gebrek aan medische en sociale structuren die een direct gevolg is van de oorlog, en bovendien bevestigen cijfers van UNICEF duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt in Afghanistan en dient dan ook te worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien deze situatie een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dit risico past in het kader van het gewapend conflict, aldus nog verzoekers. Zij voegen hieraan toe dat antipersoonsmijnen elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissingen artikel

48/4 van de vreemdelingenwet, alsook artikel 3 EVRM schenden doordat niet wordt onderzocht of zij in aanmerking komen voor het statuut van de subsidiaire bescherming.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "*Afghan Hindus and Sikhs: Their situation and recommendations for the assessment of claims*" van UNHCR van juli 2011 en een uittreksel uit een ANSO-rapport.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat hun verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot hun vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en tegenstrijdigheden vertonen dat er geen geloof kan aan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) het gezien de in Afghanistan heersende zeden en normen omtrent eer en vrouwen eerder atypisch overkomt dat de man aan wie verzoekster lang geleden werd beloofd maar die vijftien jaar geleden verdween na al die tijd weer opduikt en haar nog steeds zou willen als zijn echtgenote terwijl zij al verschillende jaren gehuwd was en een kind had op het moment dat hij haar weer opeiste, (ii) verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over het aantal personen dat het huis zou zijn binnengedrongen tijdens de ontvoering, (iii) het totaal ongeloofwaardig is dat verzoekster niets heeft opgemerkt van het gevecht dat plaatsvond toen verzoeker het huis wilde binnen gaan en werd aangevallen door een gemaskerde man met een mes, terwijl zij zich toch vlakbij in de auto bevond en de uitleg dat zij verhinderd werd om te kijken naar wat er zich buiten afspeelde geen afdoende verklaring is om dit gevecht niet op te merken daar verzoeker verklaarde te hebben geschreeuwd toen hij werd gestoken met het mes, (iv) verzoeker zich voorts tegensprekt in verband met wat er gebeurd is nadat hij werd aangevallen door de gemaskerde man, (v) het heel onwaarschijnlijk is dat de vrouw van verzoekers oom, die zich een losstaand huis naast het zijne bevindt, het geluid komende van zijn gevecht met de gemaskerde man kon horen, maar verzoekster die vlakbij in een auto gevangen wordt gehouden zich nergens van bewust is, (vi) ook verzoeksters ontsnapping uit de handen van S. aan het checkpoint ongeloofwaardig klinkt, zoals uitvoerig wordt uiteengezet en (vii) de door hen neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van hun asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht. Inzake subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Injil in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat het door verzoekers gebrachte relaas in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.1. Vooreerst acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet plausibel dat de man aan wie verzoekster lang geleden beloofd werd maar die vijftien jaar geleden verdween na al die tijd weer opduikt en eist dat verzoekers zouden scheiden en verzoekster alsnog met zijn zoon zou huwen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen komt het, gezien de in Afghanistan heersende zeden en normen omtrent eer en vrouwen, eerder atypisch over dat deze man verzoekster nog steeds als zijn echtgenote zou willen terwijl zij al verschillende jaren gehuwd was en een kind had op het moment dat hij haar weer opeiste. Gelet op het belang dat in de traditionele en conservatieve Afghaanse samenleving wordt gehecht aan de maagdelijkheid van een toekomstige bruid, is het de Raad niet duidelijk hoe de commandant in zijn eer zou worden hersteld door zijn zoon te laten huwen met een gescheiden vrouw, die bovendien een kind heeft. In de mate verzoekers, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines 2009 over de praktijk van gedwongen huwelijken, een artikel uit de krant Le Monde, en een rapport van het "*Institute for war and peace*" over '*honorcrime*', betogen dat er in deze zaak sprake is van een verbreking van een verlovings en dit dus een reden bij uitstek is om wraak te nemen, kunnen zij niet overtuigen. Verzoekers gaan er immers aan voorbij dat het citaat van de UNHCR Guidelines van 2009 en het krantenartikel van Le Monde betrekking hebben op gedwongen en kinderhuwelijken in Afghanistan en het rapport van het "*Institute for war and peace*" over '*honorcrime*' melding maakt van de moord op vrouwen en meisjes door hun familieleden. In de mate het huwelijk van verzoekster de boosheid van de commandant alleen maar groter maakte en er daardoor de noodzaak was om aan de gemeenschap te laten zien dat hij dit niet neemt, is het niet aannemelijk dat hij dan een echtscheiding zou hebben geëist om zijn eer te redden. Zoals in de e-mail van UNHCR-Herat staat vermeld kan er vanuit gegaan worden dat verzoekers en ook de vader het doelwit zouden zijn geweest van de commandant indien de belofte om de dochter te laten huwen met de zoon S. wordt verbroken. De realiteit met betrekking tot het verbreken van beloften inzake huwelijken wordt door de Raad niet in het minst betwijfeld doch in casu is de Raad

van oordeel dat, in de mate geloof wordt gehecht aan het relaas, verzoekers niet aantonen dat de commandant of de zoon S. verzoekers en de vader bedreigen om wraak te nemen. De Raad ziet ook niet in hoe de rechtspraak van het EHRM betreffende de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan en meer in het bijzonder van vrouwen die er een minder conservatieve levensstijl op nahouden, betrekking zou kunnen hebben op de door verzoekers geschetste situatie. De door verzoekers aangehaalde bronnen en de informatie van UNHCR-Herat steunen niet in het minst hun relaas.

2.5.2. De ongeloofwaardigheid van het relaas in zijn geheel wordt gesteund op de volgende vaststellingen: verzoekers hebben zich vluchteling verklaard en stelden aanvankelijk Tadjiek te zijn (verklaring DVZ verzoeker, p. 1 en nr. 1d): *“Etnische afkomst: Tadjiek – Etnische afkomst (eventueel clan) van beide ouders: Tadjiek; etniciteit/afkomst: Tadjiek”*; ondertekend door verzoeker na voorlezing op 5 januari 2011; verklaring DVZ verzoekster punt 3d: *“opmerking RVR: tijdens dit interview komt de man van betrokkene plots binnen. Hij wil zijn origine aanpassen naar Pashtoun. Ook betrokkene zelf wil haar origine aanpassen naar Pashtoun”*;). Dat dit de schuld van de tolk zou zijn zoals tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal wordt gesteld is niet geloofwaardig en dit blijkt ook niet uit de stukken van het dossier, inzonderheid de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers zouden beiden tot de Barakzai-clan behoren (gehoor verzoeker p. 8; gehoor verzoekster, p. 3), blijkbaar dezelfde clan als hun belagers B. en zijn zoon S., een mudjahedin commandant van Guzara zoals blijkt uit de informatie van UNHCR-Herat. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters vader, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten, nooit een poging zou hebben ondernomen om B. te lokaliseren vooraleer hij zijn dochter liet huwen met een andere man, niettegenstaande zij zou zijn beloofd aan S. en hij als Pastoun maar al te goed op de hoogte moet zijn van het feit dat hij daardoor een ernstig risico neemt en dit zou kunnen uitmonden in een probleem van “family honour”.

De meest frappante elementen in het hele relaas zijn dat verzoekers voorhouden dat B. en S. al sinds enkele maanden terug waren in de streek en de bedreigingen van hun kant maanden zouden hebben geduurd (gehoor verzoekster p. 6: *“Hij (=B.) is terug sinds enkele maanden en hij belde mij constant om zijn schoondochter en mijn vader zei (...) Hij is met zijn manschappen langs geweest (...) Hij zei je moet ervoor zorgen dat zij uit elkaar (gaan) (...) Hij is nog een tweede keer langs geweest bij mijn vader. (...) H. (verzoeker) werd gebeld op zijn werk door h.a. (=B) en hij heeft gevraagd om te scheiden(...)”* , dat verzoeker nadat hij van deze bedreiging door zijn schoonvader op de hoogte werd gesteld zelfs nog ging werken voor een zestal maanden omdat hij dit *“niet serieus (heeft) genomen”* (gehoor verzoekster, p. 10) en de schoonvader met zijn echtgenote in Herat is achtergebleven zodat hij nog altijd een doelwit zou kunnen zijn, terwijl zij als Pashtoun toch moeten weten wat het risico is voor hen, zoals wordt bevestigd in de informatie van UNHCR-Herat: *“(...) the woman, her husband and her father could all three be targeted if the couple would return. It is not be an issue of ‘who would be targeted most’, but more a matter of whom they could lay hand on first”*. Die mogelijkheid hadden B. en zijn zoon S. omdat de drie partijen in Herat aanwezig waren en B. en zijn S. zelfs wisten waar zij zich alle drie bevonden.

2.5.3. De Raad besluit bijgevolg dat indien bepaalde gegevens in verzoekers hun relaas overeenstemmen met de informatie zoals weergegeven door UNHCR-Herat, met name het bestaan van B. en zijn zoon – al kan niet bevestigd worden of B. nog steeds leeft - , het feit dat hij mujahedeer commandant was, tijdens de Taliban de streek verliet en later terugkwam (zonder verdere precisering), verzoekers niet in het minst hebben aannemelijk gemaakt dat zij door B. en zijn zoon S. worden geviséerd omwille van een gebroken huwelijksbelofte.

2.5.4. Daarenboven werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vastgesteld dat een aantal tegenstrijdigheden en weinig plausibele verklaringen de geloofwaardigheid van verzoekers’ relaas verder op de helling zetten.

2.5.4.1. Tegen de vaststelling dat verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over het aantal personen dat het huis zou zijn binnengedrongen tijdens de ontvoering, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.5.4.2. Wat betreft verzoeksters ontvoering en de vraag of de chauffeur al dan niet in de vluchtwagen zat te wachten op het ogenblik dat zij door S. in de auto werd gesleurd, voeren verzoekers aan dat de chauffeur eerst in de auto zat maar hij weer is uitgestapt toen hij verzoeker zag aankomen om hem aan te vallen. Verzoekster en S., die haar vasthield, hebben dus moeten wachten tot hij weer terugkwam. De

in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid is volgens verzoekers aldus perfect verklaarbaar.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich met een dergelijk verweer bedienen van een gekunstelde post-factum verklaring die niet de minste steun vindt in het administratief dossier en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om verzoeksters tegenstrijdige verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, en waarmee zij derhalve niet vermogen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband te ontkrachten. Verzoeksters verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In eerste instantie verklaarde zij: *“Die heeft me meegesleurd naar de auto die heeft me meegesleurd uit het huis de andere man zat in de auto ik mocht niet kijken. De auto is gestart en één van die mannen heeft mijn hoofd naar beneden gedrukt en ik mocht niet kijken van hem. Dus mijn handen werden gebonden en mijn mond dichtgeplakt en ze hebben mij gebracht naar een kamer en hebben de deur op slot gedaan”* (gehoor CGVS verzoekster, p. 7), terwijl zij verder in het gehoor het volgende beweerde: **“En hoeveel mensen waren er om u te ontvoeren? Ze waren met twee Ze zijn alle twee binnengekomen? Nee één van hen, het was s.(...) later ben ik te weten gekomen dat hij het was. U herkende hem niet? Nee hij was gemaskerd, ik kende hem sowieso niet en hij was gemaskerd (...) Dus één man kwam binnen in het huis en wat gebeurde er dan? Ik stond in keuken en ik hoorde een geluid ik was net binnen aan het komen en zag een man en mijn schoon moeder is ook naar de hal gekomen en die wou vragen wie die man was en ze werd weggedrukt is op de grond gevallen en die man heeft mij meegesleurd naar de auto. Toen zat er al iemand in de auto? Na enkele minuutjes kwam er een andere man in de auto? Ik was eerst meegesleurd in de auto gebonden en na enkele minuutjes kwam een andere man Vanwaar kwam die man? Dat weet ik niet, die stond waarschijnlijk buiten maar na enkele minuutjes kwam hij in de auto. Was dit de chauffeur? Ja Waar zat u in de auto? Op de achterbank samen met s.(...) En daar heeft u enkele minuutjes gezeten wachtend op de chauffeur? Ja waarschijnlijk hij was aan het wachten op de chauffeur. (...) Nadat de chauffeur was toegekomen wat hebt u gedaan? Hij zat achter het stuur heeft de auto gestart en is vertrokken. Daarna is uw man langsgelopen en werd hij aangevallen. Door wie? Iedereen was toch al weg? Misschien was het die man die later naar de auto is gekomen die hem heeft aangevallen die mannen verstond ik niet ze spraken pashtu”** (gehoor CGVS verzoekster; p. 12). Geen van deze twee uiteenlopende versies strookt aldus met de voorstelling van de feiten zoals deze in het verzoekschrift wordt gegeven.

2.5.4.3. Verder oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoekster niets heeft opgemerkt van het gevecht dat plaatsvond toen verzoeker het huis wilde binnen gaan en werd aangevallen door een gemaskerde man met een mes terwijl zij zich toch vlakbij in de auto bevond. In een poging hiervoor een verklaring te bieden, wijzen verzoekers erop dat verzoeksters ontvoering een zeer gewelddadige aangelegenheid was, waarbij veel lawaai was zodat het niet verwonderlijk is dat zij verzoeker niet heeft horen schreeuwen. Immers, hoe kon ze weten welk geschreeuw net van haar man kwam. Dat zij niet veel kon zien is evenmin verwonderlijk aangezien zij werd vastgehouden en in bedwang werd gehouden door S..

Ook deze uitleg kan de Raad niet overtuigen. Zo de chauffeur, nadat verzoekster reeds was ingestapt, werkelijk opnieuw de wagen zou hebben verlaten om verzoeker aan te vallen zoals wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift en er dusdanig veel lawaai zou zijn geweest dat zij niet kon onderscheiden welk geschreeuw precies van haar man kwam, kan worden aangenomen dat verzoekster, ondanks het feit dat zij verhinderd werd om te kijken, zich toch bewust moet zijn geweest van het feit dat er buiten een gevecht aan de gang was. Tijdens haar gehoor maakte zij hiervan echter geen gewag en verklaarde zij daarentegen uitdrukkelijk dat zij er op het ogenblik van haar ontvoering geen weet van had dat haar man was langsgelopen en zij niets heeft gehoord toen zij in de auto zat (gehoor CGVS verzoekster, p. 12).

2.5.4.4. Dat verzoeker zich zou hebben tegengesproken in verband met wat er gebeurd is nadat hij werd aangevallen door de gemaskerde man doordat hij zou gezegd hebben dat hij de wagen van de ontvoerders nog heeft gezien en samen met de mensen van de moskee de achtervolging heeft ingezet met enkele motorfietsen, terwijl hij even later zou hebben gezegd dat hij de auto niet meer gezien maar enkel heeft gehoord, is volgens verzoekers absoluut onlogisch en betreft hoogstens een vergissing.

Dat verzoeker zich zou hebben vergist toen hij verklaarde dat hij de auto enkel nog heeft gehoord, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker zich

dan tot tweemaal toe moet hebben vergist: ***“Dus u bent ontsnapt, heeft u ze nog zien weggrijden? Ik ben ontsnapt en heb via de landbouwgronden ontsnapt naar de moskee ik heb de auto niet gezien maar heb wel de auto gehoord toen we terugkwamen was er geen auto meer. (...) Dus zat u in de moskee of in de velden toen de auto passeerde? Ik heb de auto niet gezien zoals ik zei ben ik via de velden naar de moskee gegaan ik heb het geluid gehoord maar de auto niet gezien.”*** (gehoor CGVS verzoeker, p. 25). De motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen vindt derhalve steun in het administratief dossier en wordt in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze verklaard of weerlegd.

2.5.4.5. Tot slot betwisten verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de manier waarop verzoekster beweert aan de checkpoint uit de handen van S. te zijn ontsnapt. Met de argumentatie dat zij inderdaad niet kon vaststellen of het vuurgevecht rechtstreeks op haar was gericht of bestond in een gevecht tussen haar ontvoerders en de regeringstroepen, dat men zich de scène dient in te beelden alsook verzoeksters paniek, die zich enkel poogde te verstoppen en te beschermen tegen de kogels die boven haar hoofd vlogen, dat zij bovendien is flauwgevalen, hetgeen volgens verzoekers wel degelijk een normale fysieke reactie is wanneer men ontvoerd wordt en in paniek is maar erin slaagt om te ontsnappen, dat het niet correct is dat zij zich niet heeft geïnformeerd naar wat er gebeurd is met haar ontvoerder daar in de bestreden beslissingen zelf wordt aangegeven dat de militairen tegen haar zeiden dat hij was kunnen ontsnappen en dat het perfect logisch en geloofwaardig is dat de militairen er niet in geslaagd zijn om de aanvallers op te pakken vermits deze laatste wapens hadden en zij al lopend zijn kunnen ontsnappen, komen zij echter niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel deze bevindingen niet weerleggen noch ontcrachten en zij er evenmin in slagen de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen. Overigens is het niet in het minst geloofwaardig dat de belagers al lopend konden ontsnappen aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat politie/leger aan een checkpoint over een voertuig beschikt en ook zij wel gewapend zullen geweest zijn. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt door de Raad hernomen en tot de zijne gemaakt.

2.5.4.6. In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat zij op verschillende vlakken wel eensluidende verklaringen hebben afgelegd en aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting heeft om ook de positieve elementen te onderzoeken, wijst de Raad erop dat het aan verzoekers is om toe te lichten welke positieve elementen en gegevens, die van belang zijn in de beoordeling van de zaak, niet of niet voldoende werden onderzocht. De in de bestreden beslissingen opgenomen elementen zijn draagkrachtig en tonen genoegzaam aan dat de door verzoekers afgelegde verklaringen omtrent de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot hun vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partijen die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partijen dienen door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan slechts

worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.8.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst, wat zij in casu niet aantonen. In zoverre verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielaanvraag, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in het district Injil in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. De verwijzing door verzoekers naar één van deze bronnen, namelijk een blad statistiek uit een ANSO-rapport, cijfermateriaal dat betrekking heeft op de verschillende Afghaanse provincies in hun geheel en waarbij verder geen gegevens per district worden opgenomen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift nog citeren uit de aan het administratief dossier gevoegde SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)" van 26 augustus 2010, laatst geüpdate op 24 oktober 2011, ter staving van hun betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te onrechte besluit dat er een verbetering is in de veiligheidssituatie in Herat, benadrukt de Raad dat de incidenten die door verzoekers in voorliggend verzoekschrift expliciet worden onderlijnd zich hebben voorgedaan in 2010. Voor het jaar 2011 leest de Raad in de SRB, zoals overigens ook geciteerd in het verzoekschrift: "Aangaande Injil geeft Pahjwok mee dat er zich sporadisch IED-aanslagen voordoen. Ook zijn er bij momenten wapens in beslag genomen. ANSO meldt dat Herat en het omliggende district Injil relatief rustig zijn behoudens af en toe een IED (...) In februari 2011 gebeurde het enige ernstige incident in Injil, een IED-explosie gericht tegen een politie-auto. Eén burger kwam om, een politieman raakte gewond. (...) Er kan dan ook op basis van de geraadpleegde bronnen geconstateerd worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara geen sprake is van veralgemeend geweld." (SRB, p. 24-25).

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers geen concrete informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoekers bij hun verzoekschrift een rapport voegen met betrekking tot de situatie van Afghaanse Sikhs en Hindoes terwijl zij beiden Pashtu zijn en verzoekers lichten dit evenmin toe.

2.8.2. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

2.8.3. In de mate verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders, zij aanvoeren dat het evident is dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft, zij in dit opzicht stellen dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit en zij in dit verband verwijzen de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad vooreerst verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat de moeilijke situatie waaraan terugkerende asielzoekers op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg zouden blootstaan niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met een ‘onmenselijke of vernederende behandeling’ zoals gespecificeerd door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoekers voeren in onderhavig verzoekschrift overigens geen concrete elementen

aan waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden. Tot slot wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekers zelf blijkt geenszins dat zij enige problematiek in verband met hun kinderen hebben aangebracht als redenen waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als redenen waarom zij niet zouden kunnen terugkeren. Zij kunnen derhalve dan ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten kwade duiden dat hij daarmee geen rekening heeft gehouden.

Mede gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers geenszins een schending van artikel 2 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Zij verwijzen louter naar cijfers van Amnesty International en UNICEF waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan in het algemeen bijzonder hoog is, doch tonen hiermee geen concreet risico voor hun eigen kinderen aan in Herat. Dezelfde redenering kan worden gevolgd wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het Handvest. Ook hier halen verzoekers slechts cijfers aan van UNICEF, doch hieruit blijkt enkel dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is. Verzoekers brengen echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs zouden kunnen genieten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissingen een schending kunnen uitmaken van het "recht op leven" of van het "recht op onderwijs".

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen enkel medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat een van hen of hun kinderen medische problemen zou hebben waarvoor een specifieke behandeling vereist is, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan het uiten van een aantal blote beweringen waar zij in het verzoekschrift stellen dat er in Afghanistan een gebrek is aan medische en sociale structuren. Een schending van artikel 3 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet kan derhalve niet worden aangenomen.

2.8.4. Waar verzoekers tot slot aanvoeren dat niet werd onderzocht of zij in aanmerking komen voor toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot hun vertrek uit Afghanistan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS